

บทที่ 1

หญิงสาวหน้านิวมองแก้วน้ำส้มตรงหน้า พลังคิดย้อนไปว่าตนเองเคยมีความสุขเพียงใดเมื่อมาถึงที่นี่ครั้งแรก เพราะเธอรู้ว่าจะมีน้ำส้มคั้นสดๆ ให้ดื่มทุกเช้า ทว่ายามนี้เธอกลับรู้สึกว้าวเวลาผ่านไปเชื่องช้าเหลือเกิน นี่เพิ่งผ่านมาเพียงแค่วันเดียวหรือ เธอเฝ้ารอคอยจะทำใจให้ชอบและมีความสุขกับที่นี่โดยเร็ว เพราะที่นี่ก็คือบ้านของเธอ หญิงสาวอยากจะรู้สึกสำนึกบุญคุณและทำตัวดีๆ ให้พี่ชายภูมิใจ ยิ่งกว่านั้นเซอร์ชาร์ลส์และท่านหญิงอเมเลียจะได้พอใจกับความกรุณาที่มอบให้เธอด้วย

ท่านหญิงอเมเลียอธิบายให้ฟังว่า สวนผลไม้ทางตอนใต้และตะวันตก ซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ไปโดยใช้เวลาเดินทางสองสามวันนั้นเป็นสวนที่ดีที่สุดในประเทศ และส้มมากมายที่หญิงสาวเห็นที่ไฮม์ก็น่าจะมาจากสวนเหล่านั้นด้วย แต่สวนส้มซึ่งเธอเห็นนอกหน้าต่างออกไปจากทำเนียบนั้น กลับเป็นแค่พื้นที่ราบแห้งแล้ง มีเพียงหญ้าเฉาๆ และพุ่มไม้สีน้ำตาลแคระแกร็นขึ้นเป็นหย่อมๆ ไปจนสุดเชิงเทือกเขาสีด้ามะมึนและสีน้ำตาลทองแดง

ไม่น่าเชื่อว่าถึงอย่างนั้นก็ยังมึนน้ำส้มคั้นสดๆ ให้ดื่มได้ทุกวัน

ทุกเช้าเธอจะเป็นคนแรกที่ลงมาถึงโต๊ะอาหาร จนท่านหญิงอเมเลียและ

เซอร์ชาร์ลส์กระเช้าเอาไว้ต่อมเจริญอาหารของเธอทำงานดี แต่แท้จริงแล้วไม่ใช่ความหิวหรือทำให้เธอหลุดจากเตียงนอนแต่เข้าตรู

เป็นเพราะแต่ละวันที่ผ่านไปอย่างไร้จุดหมายทำให้เธอไม่อาจขมตาหลับลงได้ในยามค่ำคืน และเมื่ออรุณรุ่งมาเยือน เธอก็มักจะเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ก่อนที่คนรับใช้จะเข้ามาเปิดม่านหน้าต่างบานสูงและเสิร์ฟน้ำชาให้ บ่อยครั้งที่หญิงสาวลุกจากเตียงเรียบร้อยเมื่อสาวใช้มาถึง เธอจะแต่งตัวแล้วมานั่งลงข้างหน้าต่างซึ่งหันหน้าไปทางเดียวกับห้องอาหารเช้า พลาถมองไปยังทิวเขาบรรดาคนรับใช้ดูจะซาบซึ้งที่เธอใช้พวกเขาทำงานเพียงเล็กน้อย แต่ถึงอย่างนั้นพวกเขาก็ยังรู้สึกแปลกๆ กับการที่คนหนุ่มตื่นและแต่งตัวแต่เข้าตรูโดยไม่มีผู้ช่วย พวกคนรับใช้รู้ภูมิหลังอันยากจนของเธอ และนั่นก็คงเพียงพอให้พวกเขาเข้าใจได้ แต่ตอนนี้เธออาศัยอยู่ในบ้านหรูหราแล้ว ส่วนเจ้าของบ้านทั้งสองก็เต็มใจที่จะมอบทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอต้องการให้ เพราะพวกเขาไม่มีลูก เธอจึงต้องพยายามปรับตัวให้เข้ากับการใช้ชีวิตอย่างสุขสบายมากขึ้น

หญิงสาวพยายามแล้วจริงๆ เธอรู้ว่าพวกคนรับใช้คิดยังไงกับเธอบ้าง เพราะเธอคุ้นเคยกับคนรับใช้มาก่อน แต่ตอนนี้เธอกำลังปรับตัวให้เข้ากับชีวิตใหม่เท่าที่พลังความมุ่งมั่นของเธอจะทำได้ เธออาจจะอยากกรี๊ดร้อง ร่ำก่ำบ่นลงบนกำแพง กระโดดข้ามขอบหน้าต่างในห้อง ปีนลงข้างล่างด้วยความยากลำบากไปตามระแนงไม้เลื้อย (ไม้เลื้อยพิเศษ พันธุ์ที่ทนต่อความร้อนของทะเลทราย คนสวนของเซอร์ชาร์ลส์รดน้ำให้มันทุกวันด้วยความระมัดระวัง) และวิ่งหนีไปสู่อุฐา แต่เธอก็ได้พยายามอย่างที่สุดเพื่อจะทำตัวให้ดี เพราะอย่างนั้นหญิงสาวจึงเป็นคนแรกๆ ของโต๊ะอาหารทุกเช้า

เซอร์ชาร์ลส์และท่านหญิงอเมเลียเมตตาเธอมาก หญิงสาวรู้สึกชอบพวกเขาหลังจากอยู่ร่วมกันเพียงไม่กี่สัปดาห์ อันที่จริงสิ่งที่ทั้งสองหยิบยื่นให้ นั้นมากกว่าความเมตตาเสียอีก เมื่อปีก่อนตอนที่พ่อของเธอเสียชีวิต ริชาร์ด นายทหารคนสนิทชั้นผู้น้อยเล่าเรื่องน้องสาวซึ่งยังไม่ได้แต่งงานกับเรื่องมรดกให้เซอร์

ชาร์ลส์ฟังเพื่อขอคำแนะนำ (เธอรู้เรื่องทั้งหมดนี้จากริชาร์ด ซึ่งเล่าให้ฟังเพราะต้องการให้เธอสำนึกในบุญคุณ แต่มันกลับทำให้เธอรู้สึกกระอักกระอ่วนใจพิกล) เซอร์ชาร์ลส์และภรรยาบอกว่าพวกเขาคงมีความสุขถ้าเธอไปอยู่ด้วยกัน ริชาร์ดซึ่งไม่อยากจะคิดมากเรื่องมรดกอีกจึงเขียนจดหมายบอกเธอว่า 'มาเถอะ' และแม่เขาจะไม่ได้เขียนเจาะจงว่า 'น้องจงรักษาภริยามารยาท' แต่เธอก็เข้าใจว่าต้องทำตัวอย่างไร

หญิงสาวรู้มาก่อนแล้วว่าตัวเองไม่มีทางเลือกอื่น เพราะพ่อบอกไว้เมื่อก่อนตอนที่แม่ของเธอเสียชีวิตว่าเธอจะไม่ได้รับมรดกอะไรเลย ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มีจะถูกยกให้ลูกชายคนโตคนเดียวเท่านั้น "ไม่อย่างนั้นดิ๊กก็อาจจะข่มเหงลูกได้" ท่านพูดพร้อมรอยยิ้ม "พ่อรู้ว่าลูกเป็นคนอารมณ์ร้อน ยังไงเสียก็ควรเตือนตัวเองในเรื่องนี้ไว้ให้มาก และพ่อว่าลูกคงไม่อยากจะอยู่กับพี่ชายยิ่งกว่าอยู่กับพ่อเสียอีก" ท่านเคาะนิ้วเบาๆ บนโต๊ะ ความคิดที่มีหลังจากนั้นไม่จำเป็นต้องเอ่ยออกมาเป็นคำพูด ทุกคนเข้าใจตรงกันว่าเธอคงไม่แต่งงาน หญิงสาวรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเอง แต่ถึงเธอไม่รู้สึกแบบนั้น พ่อและแม่ก็น่าจะภูมิใจในตัวเธอแน่ๆ

มีตลาดเล็กๆ สำหรับสาวผู้ดีที่สิ้นเนื้อประดาตัวซ้ำยังไร้ความงามโดยเฉพาะด้วย แต่เชื้อสายผู้ดีของครอบครัวก็ถูกตั้งข้อสงสัยว่าจะหมดไปแล้วตั้งแต่สมัยยายทวด แฮร์รีไม่รู้เรื่องนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร ความที่เป็นคนสนใจแต่ตัวเองในวัยเยาว์ทำให้เธอไม่เคยคิดจะถาม ยิ่งเมื่อหญิงสาวรู้สึกว่าเขาไม่ใส่ใจสังคม และสังคมก็ไม่สนใจเธอ เธอก็ไม่นึกอยาการู้อีก

การเดินทางไปยังฝั่งตะวันออกบนเรือเซซีเลียกินเวลานานพอควร แต่มันก็มุ่งหน้าไปเรื่อยๆ แฮร์รีเกือบจะเมาเรือในทันทีที่ลงเรือ เธอได้ทำความรู้จักกับสุภาพสตรีวัยกลางคนคนหนึ่งซึ่งเดินทางเพียงลำพังเช่นกัน หลอนไม่ถามคำถามส่วนตัวอะไร เพียงแต่ให้เพื่อนใหม่ผู้เยาว์วัยกว่ายิ้มนิยายอานันได้ไม่นาน และยังถกกันถึงเรื่องราวในหนังสือเมื่อเธอนำไปคืนอีกด้วย แฮร์รีปล่อยใจตัว

เองให้ไร้ความรู้สึกใดๆ ไปชั่วขณะ เธอนั่งอ่านนิยาย อาบแดด เดินเล่นบนหาดฟ้าเรือ และไม่คิดถึงอดีตหรือแม่แต่อนาคต

เรือเข้าเทียบท่าที่หซาราโดยสวัสดิภาพ ตอนที่ก้าวเท้าขึ้นเหยียบชายฝั่ง เธอยังรู้สึกเหมือนโลกได้ผ่าเท้าเคลื่อนไหวขึ้นๆ ลงๆ ริชาร์ดได้รับอนุญาตให้ลา มาได้หนึ่งเดือนเพื่อพาแฮร์รี่ไปยังบ้านใหม่ของเธอซึ่งอยู่ทางเหนือ เขาดูหนุ่มกว่าที่เธอคิดไว้ หลังจากริชาร์ดขำมน้ำขำมทะเลมาอยู่ที่นั่นเมื่อสามปีก่อน เขาก็ไม่ได้กลับไปไหนอีกเลย พอพบหน้ากันหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมานาน เขาก็แสดงความรักต่อเธอ ทว่ามันเป็นไปแบบระมัดระวังตัว ดูเหมือนทั้งสองแทบจะไม่มีอะไรเหมือนกันอีกแล้ว 'ไม่น่าแปลกใจเลย' แฮร์รี่คิด 'ไอ้ที่เราเล่นด้วยกันทุกวันตั้งแต่ก่อนดึกก็เข้าโรงเรียนผ่านมานานมากแล้ว ตอนนี้นั่นก็เป็นแค่ตัวถ่วง ส่วนเขามีหน้าที่การงานต้องทำ แต่มันก็คงดีนะถ้าเรายังเป็นเพื่อนกันได้' หญิงสาวคิดอย่างเศร้าสร้อย

เธอคาดคั้นให้เขาเล่าว่าเธอจะคาดหวังอะไรจากชีวิตใหม่ของตัวเองได้บ้าง แต่ริชาร์ดเพียงแค่อยกไหล่และพูดว่า "แล้วน้องจะได้อะไรเอง ผู้คนที่นั่นก็เหมือนกับที่โฮม น้องไม่จำเป็นต้องไปยุ่งกับพวกคนพื้นเมืองนัก แน่ๆ นอนว่าที่นั่นมีคนรับใช้ แต่ไม่ต้องกังวลไปหรอก พวกเขาใช้ได้ดีทีเดียวละ" พอพูดจบเขาก็จ้องเธอด้วยสีหน้าวิตกกังวลจนแฮร์รี่ไม่รู้ว่าเธอควรจะทำอะไรหรือเขาตัวเขาดี แล้วเธอก็เอ่ยว่า "พี่ควรจะทำเรื่องพี่กังวลกับฉันนะ" แล้วประเด็นการพูดคุยก็จะเปลี่ยนไปเมื่อพูดมาถึงตรงนี้ มันเกิดขึ้นหลายต่อหลายครั้งในช่วงวันแรกของการเดินทาง และพอมาถึงจุดนี้ที่ไรก็จะเกิดความเสียบยานานขึ้นทุกครั้ง จนในที่สุดริชาร์ดก็โผล่ออกมาทักกับเขาไม่อาจทนได้อีกต่อไป "น้องจะทำตัวเหมือนตอนที่อยู่บ้านไม่ได้ ฐึ่ม" "

"พี่หมายความว่ายังไง" แฮร์รี่ไม่ได้คิดมากเรื่องคนรับใช้ชาวพื้นเมืองหรือฐานะของตัวเองในตอนนั้น และริชาร์ดก็รู้สึกเธอดีพอที่จะรู้ว่าเธอไม่ได้คิดแบบนั้นแน่ หญิงสาวเขียนจดหมายถึงเขาหลายฉบับตั้งแต่เขาจากมาต่างเมือง ซึ่ง

นานๆ เขาจึงจะเขียนตอบกลับไปสักครั้ง แต่เธอก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก แม้จะคิดถึงเรื่องนี้บ้างเป็นบางที อย่างครั้งที่เขาเขียนมาด้วยลายมือหวัดๆ เพียงหกบรรทัดตอนคริสต์มาส มันคงดีหากเขาเขียนตอบกลับมาดีกว่านั้น แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา สิ่งที่ทำให้เธอกังวลใจในตอนนั้นก็คือ เธอรู้สึกตัวเอง กำลังเผชิญกับคนแปลกหน้า ซ้ำยังเป็นคนแปลกหน้าที่รู้จักและคุ้นเคยกับวิถีชีวิตของเธอมากเกินไปเสียด้วย

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ อย่างประหลาดใจและพยายามเรียบเรียงความคิดใหม่ ตอนนั้นเธอรู้สึกตื่นเต้น แต่ก็กลัวในขณะเดียวกัน ริชาร์ดคือทุกสิ่งที่มี เธอมี ภาพความทรงจำในงานศพของพ่อยังคงเด่นชัดเหมือนเพิ่งเกิดขึ้น เธอเป็นสมาชิกเพียงคนเดียวของครอบครัวที่ยืนอยู่ข้างบาทหลวง ผู้มาร่วมไว้อาลัย มีเพียงคนรับใช้และผู้เช่าอาศัยจำนวนหยิบมือที่เธอรู้จักมาตลอดทั้งชีวิต และตอนนี้เธอก็จากพวกเขามาไกลแล้ว แฮร์รี่ไม่ต้องการคิดถึงชีวิตใหม่ เธอต้องการเวลาเพื่อค่อยๆ เคลื่อนตัวไปกับมันทีละน้อย เธอนึกอยากจะเสร็จทำตัวเป็นเพียงนักท่องเที่ยวคนหนึ่ง "ดึกก็...ดึก... พี่หมายความว่ายังไง"

ริชาร์ดจ้องมอง ใบหน้าสับสนและดูเหมือนจะคิดถึงบ้านของเธอ เขาหันกลับไปมองแฮร์รี่อย่างไม่ค่อยสบายใจนัก "โอ... เอ่อ... น้องก็รู้ใช่ไหมว่านั่นไม่ใช่บ้านของเรา"

"แน่ละ ฉันรู้ดี!" เธอตะโกนเสียงดัง "ฉันล้าหนักในสิ่งที่พวกกรีนนี่กำลังทำเพื่อพี่และเพื่อฉันโดย...โดยการรับฉันมา" เธอพูดต่ออย่างระงับ "พี่อธิบายเรื่องทั้งหมดกับฉันแล้วในจดหมาย"

เขาพยักหน้ารับ

"พี่คิดว่าฉันไม่รู้หรือว่าต้องทำตัวยังไง" เธอโพล่งออกไปในที่สุด และได้รับเพียงความเงิบยาวนานเป็นคำตอบ หญิงสาวเริ่มรู้สึกกลัวว่าเลือดขึ้นหน้า

"พี่ไม่ได้คิดว่าน้องไม่รู้ว่าจะต้องทำตัวยังไง" สุดท้ายเขาก็เอ่ยออกมา เธอผงะไป แล้วเขาก็เริ่มเอ่ยต่อ "แล้ว..."

"แฮร์รี่" เธอพูดหนักแน่น "ก็ยังคงเป็นแฮร์รี่" เขามองหญิงสาวอย่างท้อใจ เธอรู้ว่าคำพูดนั้นได้ยืนยันในสิ่งที่เขากลัวไปแล้ว แต่เธอจะไม่ทำอะไรอย่างที่คิดไปเสียทั้งหมดหรอก การที่เธอยืนยันในความเป็นเธอชัดเจนทำให้เขาเงิบ และไม่คิดจะอธิบายเหตุผลอะไรอีก ริชาร์ดถอยกลับไปนั่งที่มุมของเขาลางมองออกไปนอกหน้าต่าง

หญิงสาวรับรู้ได้จากน้ำเสียงว่าเขาไม่ต้องการให้เธอเจ็บปวด แต่เขาก็ดูหวาดกลัวจริงๆ สมัยเด็กๆ เธอกับริชาร์ดเล่นซนกันเหมือนลิง พอได้เวลาที่ดึกก็ต้องไปโรงเรียน แม่ก็จะลากเธอเข้าบ้านด้วยการดึงหูไม่ว่าหลังคอบจากนั้นก็เริ่มกระบวนการอันยุ่งยากและยาวนานเพื่อแปลงโฉมเธอให้กลายเป็นอะไรบางอย่างที่คล้ายๆ หญิงสาว

"แม่น่าจะเริ่มตั้งแต่หลายปีก่อนหน้านี้" ท่านบอกกับลูกสาวที่โกรธไม่พูดไม่จา "แต่ที่ผ่านมามาก็ได้พบกับช่วงเวลาที่ดีนะ แม่รู้ว่าดึกก็จะต้องถูกส่งไปที่อื่นในเร็ววันนี้ และมันไม่ค่อยยุติธรรมนักที่บทเรียนของลูกต้องเริ่มต้นก่อน" นั่นทำให้ความขุ่นมัวของลูกสาวคลายลงเล็กน้อย แล้วท่านก็พูดต่อพร้อมรอยยิ้ม "รู้ไหมว่าแม่เองก็ยังไม่ชอบขี่ม้า ปีนต้นไม้ และกระโดดลงสระน้ำเสมอๆ เพื่อพัฒนาตัวเอง" เพราะประโยคที่ฟังดูเหมือนคำสารภาพอย่างเห็นใจจากฝ่ายตรงข้าม บทเรียนต่างๆ ที่เธอต้องเผชิญจึงดูไม่ค่อยน่ากลัวเท่าไรนัก อันที่จริงดูเหมือนว่ามันจะไม่ได้เป็นอย่างที่เธอคิดไปซะทีเดียวด้วยซ้ำ

เธอกับแม่มักจะขี่ม้าออกไปด้วยกันในวันที่อากาศแจ่มใสโดยเตรียมอาหารกลางวันไปด้วย แม่มักจะบอกว่าหนังสือและอากาศที่สดชื่นก่อให้เกิดแรงบันดาลใจได้ เพราะอย่างนั้นหนังสือของเธอจึงมักจะถูกหยิบออกมาจากกระเป๋าเสมอๆ หญิงสาวเรียนรู้นิสัยรักการอ่าน โดยเฉพาะนิยายผจญภัยที่มีพระเอกขี่ม้าข้ามวิงควมผ่านตัวร้ายในเรื่องพร้อมดาบสีเงิน

แฮร์รี่ไม่เอาไหนในเรื่องเย็บปักถักร้อย ดูเหมือนเธอจะไม่ค่อยถูกโรคกับอะไรที่ดูเป็นผู้หญิงเท่าไรนัก เธอยอมเรียนเต้นรำก็เพราะแม่บอกว่าการ

ส่งงานและการทรงตัวบนพลอร์เต็นรำจะช่วยให้เธอทรงตัวได้ดีบนหลังม้า เธอเรียนรู้การเก็บกวาดทำความสะอาดเท่าที่จำเป็นสำหรับบ้านหลังเก่าไย่ย์จนดูแลทุกอย่างได้เข้าที่เข้าทางในช่วงที่แม่ป่วยระยะสุดท้าย เดือนแรกๆ หลังการตายของแม่ผ่านไปอย่างไม่ลำบากนัก นั่นเพราะเธอมีอะไรให้ทำอยู่ตลอด และเมื่อความเจ็บปวดแรกนั้นผ่านพ้นไป แฮร์รี่ก็นึกชอบการทำอะไรให้เป็นประโยชน์

ห้าปีต่อมาได้เกิดเหตุการณ์สะเทือนใจขึ้นเมื่อพ่อจากไปอีกคน ยิ่งกว่านั้นเธอยังต้องจากบ้านของตัวเอง และยอมให้มันตกไปอยู่ในมือของนักธุรกิจผู้เฉยชาอีกด้วย แต่แฮร์รี่ก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้นเมื่อพบว่าฐานปฏิบัติการขนาดเล็กซึ่งไกลออกไปทางตะวันออกบริเวณชายแดนอาณาจักรโฮมแลนด์อร์นั้น มีขนาดเล็กและค่อนข้างแยกเป็นเอกเทศ ริชาร์ดทำงานอยู่ที่นั่นและแฮร์รี่ก็ต้องไปอยู่กับเขา หญิงสาวไม่นึกชอบการเข้าสังคมเท่าไรนัก แม่เคยพาเธอไปงานเลี้ยงเล็กๆ และงานสังคมนาหลายที่เพื่อนบ้านเชิญไป แต่แฮร์รี่ไม่สนุกเลยเมื่อตระหนักว่าเธอ 'ต้องทำตัวให้ดูน่าเชื่อถือ' และอีกอย่างเป็นเพราะเธอตัวใหญ่เกินไป แฮร์รี่สูงกว่าผู้หญิงทุกคน ซ้ำยังสูงกว่าผู้ชายส่วนใหญ่เสียด้วย

รถไฟฟ้ฟังยังคงพาพวกเขามุ่งหน้าขึ้นเหนือต่อไป และเมื่อแฮร์รี่เห็นว่าเธอคงไม่ได้คำตอบอะไรจากพี่ชายอีก นอกจากความหวังวิตกของเขา เธอจึงตัดสินใจถามคำถามทั่วไปเกี่ยวกับประเทศใหม่นี้ และพยายามทำตัวเหมือนนักท่องเที่ยวแทน โชคดีที่ดูเหมือนว่าริชาร์ดจะเป็นมิตรมากขึ้นเมื่อรู้ว่าเธอสนใจมันจริงๆ เขาเล่าให้ฟังอย่างร่าเริงว่าเมืองจุดหมายปลายทางที่เซอร์ซาร์ลส์และท่านหญิงอเมเลียพำนักอยู่เป็นเมืองเล็กๆ ขนาดพอสำรวจได้ทั่วในสามวัน "สถานีรถไฟก็ตั้งอยู่โดดๆ เหมือนมีไว้เพื่อให้รถไฟได้มีที่จอดเท่านั้น"

เมืองที่ว่าชื่ออิสตัน ซึ่งถูกตั้งตามชื่อชนพื้นเมืองอิสตันที่อาศัยอยู่แต่เดิม แต่ชื่อเรียกดูจะออกเสียงยากไปสักหน่อย ถัดจากเมืองอิสตันขึ้นไปเป็นพื้นที่เพาะปลูกที่ต้องดูแลเรื่องระบบน้ำเป็นอย่างดี บริเวณนั้นมีกระท่อมเก่าโง่งนงนระจัดกระจายอยู่ทั่วไป ใช้เป็นพื้นที่ปลูกต้นคอร์ฟจากเมล็ดพันธุ์ท้องถิ่น

ที่มีความมหานาน

ก่อนที่ชาวโฮมแลนด์จะเข้ามานั้น อีสตันเป็นเพียงหมู่บ้านเล็กๆ ที่เหล่าชาวนา คนเลี้ยงสัตว์ และชนเผ่าเร่ร่อนจากต่างเมืองเข้ามาค้าขายทุกสองสัปดาห์ นอกจากนี้ยังมีร้านขายเครื่องปั้นดินเผาและพรมทอด้วย ชาวโฮมแลนด์ใช้อีสตันเป็นเมืองหน้าด่าน ก่อนจะค่อยๆ ขยายอาณาเขตออกไป และสร้างป้อมปราการไว้ที่ชายแดนฝั่งตะวันออก ป้อมนั้นมีชื่อว่าป้อมนายพลลีโอนาร์ด เออร์เนสท์ มุนดี แต่ถึงอย่างนั้นอีสตันก็ยังคงเป็นศูนย์กลางตลาดสินค้าของคนพื้นเมืองอยู่เช่นเดิม

ว่าต่อมาไม่นานอีสตันก็กลายเป็นเมืองสำคัญในเครือข่ายการปกครองของบรรดาประเทศที่ชาวโฮมแลนด์ได้มาจากการชนะสงครามเมื่อแปดสิบปีก่อน มันยังคงเป็นเมืองที่แยกตัวอย่างโดดเดี่ยว ไม่มีใครเดินทางไปอีสตันหากไม่จำเป็น เพราะมันตั้งอยู่ตรงขอบทะเลทรายสำคัญทางตอนเหนือของคาบสมุทร ชาวโฮมแลนด์เรียกพื้นที่บริเวณนั้นว่าดาเรีย แต่เมื่อสิบสามปีก่อนได้มีการค้นพบพื้นที่สำคัญคืออิล ไมนส์บนเทือกเขารามิดทางตะวันตกเฉียงเหนือ ถัดจากนั้นอีกแปดปีจึงเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางและเป็นทางการว่าไมนส์ถือเป็นการค้นพบที่ทำกำไรได้มากที่สุดในทวีปดาเรียนี้ จะเรียกว่าบานเบอะเลยก็ว่าได้ แค่ว่าไรจากล้มเพียงอย่างเดียวก็ใช้จ่ายค่าจ้างให้ข้าราชการพลเรือนได้ครึ่งหนึ่งของทั้งเขตแล้ว

"การเดินทางไปไมนส์นั้นน่ากลัว ส่วนเทือกเขารามิดก็อันตรายมาก แต่อีสตันเป็นเส้นทางเดียวที่จะมุ่งไปสู่ไมนส์ได้ ที่นั่นเป็นเมืองสุดท้ายที่ใหญ่พอให้คาราวานและกองร้อยได้กักตุนเสบียงอีกครั้งก่อนจะเดินทางต่อไปหรือแวะพักยามกลับออกมา และนั่นคือเหตุผลที่เราสร้างรางรถไฟขึ้น ก่อนหน้านั้นไม่มีใครอยากมาไกลขนาดนี้ ส่วนสถานที่ท่องเที่ยวก็มีน้อย แต่ตอนนี้ไมนส์กลายเป็นพื้นที่สำคัญ พวกเขาคงคิดกระหังหาทางตัดถนนผ่านเทือกเขารามิดด้วยซ้ำ พี่ได้แต่หวังว่าพวกเขาจะทำสำเร็จ"

นอกจากนี้อิสตันยังเป็นเมืองสำคัญทางยุทธศาสตร์อีกด้วย มันตั้งอยู่เยื้องไปทางตะวันออก ติดกับด้านใต้ของดินแดนโฮมแลนด์ที่ผู้นำไม่ได้ขยายอาณาเขตลึกเข้าไปในแถบเทือกเขาด้านเหนือและตะวันออก ชนพื้นเมืองของโฮมแลนด์เรียนรู้จากการเอาชีวิตรอดในทะเลทรายจนดูเหมือนว่าจะแข็งแกร่งกว่าชาติพันธุ์อื่นๆ ที่อยู่ทางตอนใต้

แฮร์รี่เคยอ่านเรื่องนี้มาบ้างสมัยอยู่ที่โฮม ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้ยินเกี่ยวกับการทำงานของริชาร์ดเมื่อสามปีก่อน ตอนนั้นเธอได้สัมผัสกับมันจริงๆ แล้วหญิงสาวรู้สึกได้ถึงลมตะวันตกที่พัดมาจากอัล ไมนส์ ท้องฟ้ายามนี้เป็นสีทองแดงเจือเขียวดูแปลกตา พระอาทิตย์ที่กำลังจะตกดินเป็นสีแดงสุกใส เธอเห็นเครื่องแบบสีน้ำตาลหม่นของทหารโฮมแลนด์ซึ่งประจำการที่นี่ เครื่องแบบที่มีแถบแนวตั้งสีแดงคลุมอกด้านซ้ายบ่งชี้ว่าพวกเขาเป็นทหารในเขตดาเรียซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจอธิปไตยของโฮมแลนด์ ยิ่งเธอและริชาร์ดมาไกลมากเท่าไร ก็ยิ่งมีทหารให้เห็นมากขึ้นเท่านั้น

"แต่จุดอ่อนก็อยู่ตรงที่อิสตันนั้นเป็นชายแดนด้านตะวันออก ทำให้ขอบเขตการปกครองไม่เป็นแนวตรงจากเหนือลงมาทางใต้อย่างที่เรากำลังต้องการให้เป็น ฝ่ายตรงข้ามทำท่าจะโจมตีเพื่อขยายอาณาเขตเพิ่มเติม แต่พื้นเอกเดดแฮมซึ่งประจำการอยู่ที่ป้อมมุนด์ก็บอกว่าพวกเขาคงไม่ทำอย่างนั้นแน่ ใครล่ะจะไปอยากครอบครองพื้นที่ที่มีแต่ทะเลทราย พื้นที่เพาะปลูกทางตอนใต้...และไมนส์...ดูจะคุ้มค่ากว่าเยอะ"

แฮร์รี่รีบรื้อให้เขาเล่าเรื่องราวรัฐบาลดาเรียภายใต้การปกครองขององค์สมเด็จพระราชินี ทว่าเธอกลับไม่ได้ตั้งใจฟังอย่างที่ควรตอนที่เขาอธิบายถึงตำแหน่งและหน้าที่ของข้าราชการที่เขาต้องติดต่อด้วย ในที่สุดแฮร์รี่ก็มาถึงอิสตันพร้อมด้วยคำถามเล็กๆ น้อยๆ เช่นว่าโดยปกติแล้วชาวโฮมแลนด์ควรจะปฏิบัติตัวกับพวกดาเรียอย่างไร เธอได้เห็นคอร์ฟด้วยตาตัวเอง ได้รู้จักพวกเร่ร่อนที่เรียกกันว่าดิลาบติ ได้รับรู้การเปลี่ยนสีของพื้นดินตามทางที่ผ่านมาจากสี

แดงทางตอนใต้เป็นสีน้ำตาลในตอนกลางและสีเหลืองอมเทาทางตอนเหนือ แฮร์รี่ได้รู้จักไม้เบิกกว้างอย่างต้นอิลฟิน และเมื่อได้พบกับท่านหญิงอเมเลีย ซึ่งกลัดช่อดอกพิมซีสีแดงอมชมพูไว้ที่หน้าอก เธอก็สามารถเรียกชื่อของมันได้

ท่านหญิงอเมเลียเป็นผู้หญิงตัวเล็กแต่อกท้วม มีดวงตาโตสีน้ำตาล และผมหยักศกสีเทา หล่อนมีเค้าความงามเหลือให้เห็น เซอร์ชาร์ลส์ สามีของ หล่อนสูงเท่าๆ กับริชาร์ดแต่ตัวใหญ่กว่ามาก เขาน่าจะหนักราวสิบหกสโตน* ได้ แฮร์รี่กะประมาณเอาเมื่อได้จับมือทักทายกับเขา เขามีใบหน้าที่ออกแดง ผมหสีขาว และหนวดงาม แม้ว่าดวงตาสีฟ้าจะไม่ดูลึกซึ้ง ทว่ารอบดวงตานั้น ยับย่นด้วยรอยหัวเราะเต็มไปหมด รอยยิ้มของเขาดูอบอุ่น แฮร์รี่รู้สึกผ่อนคลายลงบ้าง เมื่อรู้สึกว่าคุณเขาจะรอคอยการมาของเธอ ไม่มีความพะเนงตัวหรือ ท่าที่เห็นห่างอย่างที่เธอคาดไว้

เซอร์ชาร์ลส์เล่าประวัติทั้งหมดของดาเรียให้เธอฟังในช่วงเย็นวันแรก ทั้งเรื่องอดีต เรื่องซัยชนะของชาวโฮมแลนด์ ความเป็นไปได้ในปัจจุบัน และความน่าจะเป็นในอนาคต แต่แฮร์รี่เหนื่อยเกินกว่าจะฟังเรื่องทั้งหมด แม้ไม่ได้แสดงออกมามากนัก แต่ท่านหญิงอเมเลียก็สังเกตเห็น หล่อนซึ่งเฝ้าในช่วงที่สามีหยุดพักหายใจว่าแฮร์รี่ได้รับการต้อนรับมากเกินไปแล้ว เวลาผ่านไปเรื่อย มาจนถึงช่วงหัวค่ำ เซอร์ชาร์ลส์เริ่มออกอาการหลังจากดื่มเหล้าไปพักหนึ่ง แม้แต่ริชาร์ดก็ดูจะตาเซื่องเล็กน้อย ท่านหญิงอเมเลียจ้องมองมาทางเธอพักใหญ่ ก่อนจะส่งสายตาแสดงความรักและความอดทนให้ แฮร์รี่คิดว่านี่คงทำให้ ทุกอย่างผ่านไปได้ด้วยดี และค่าคินนั้นเธอก็เข้านอนไปอย่างมีความสุข

ช่วงวันแรกๆ หลังจากมาถึง หญิงสาวใช้เวลาไปกับการจัดข้าวของ เธอพยายามมองทุกสิ่งรอบตัว และเห็นแต่ความแปลกใหม่ในทุกๆ อย่าง ชาวโฮมแลนด์ในอิสตันเป็นเพียงชุมชนเล็กๆ แต่ก็เจริญมากทีเดียว แฮร์รี่ซึ่งเป็นคน มาใหม่จึงเป็นที่เฝ้าคอย และกลายเป็นหัวข้อที่ผู้คนพูดคุยกัน

เธอแม้รู้สึกทุกข์ทนกับอาการกระวนกระวายใจแบบไม่รู้สาเหตุเสมอๆ

* หน่วยวัดน้ำหนักตามมาตรฐานอังกฤษ 1 สโตน เท่ากับ 14 ปอนด์ หรือ 6.35 กิโลกรัม